

[Justitsministeren]

der er for mig at se heller ikke i den forbindelse kommet nye forhold frem, der kan støtte forslagsstillernes ønske om allerede nu at revidere reglerne i myndighedsloven.

De korrektioner til beslutningsforslaget, som jeg kom med i foråret, ser jeg ikke nogen grund til at gentage, men jeg vil godt benytte lejligheden til at rekapitulere de punkter i forslaget, som jeg mener bør afvises.

For det første kan jeg ikke støtte forslaget om, at der automatisk skulle være fælles forældremyndighed til et barn født uden for ægteskab. En sådan ordning ved jeg man har overvejet og forkastet i Sverige, og man har heller ikke regler herom i Norge. Hvis et ugift par, der har et barn sammen, ønsker at opnå fælles forældremyndighed, har de jo muligheden for at gifte sig. Jeg kan huske, at i hvert fald en af ordførerne – jeg tror, det var fru Inge Dahl-Sørensen – var inde på det samme spørgsmål, da vi drøftede beslutningsforslaget i foråret. Ægteskabet giver både forældre og børn de bedste rammer rent juridisk og dermed også afklarede følelsesmæssige og økonomiske forhold.

Når forslagsstillerne så rigtigt har påpeget, at udviklingen er gået i retning af, at flere børn fødes uden for ægteskab, så kan man vel – det er selvfølgelig et holdningsspørgsmål – have det synspunkt, at vi her i Folketinget bør styrke ægteskabet ved at tilskynde folk til at indgå ægteskab og ikke modvirke indgåelsen af ægteskab. Det er vel det mest sandsynlige, at en regel som foreslået om automatisk forældremyndighed vil bevirke, at flere vil undlade at gifte sig. Ønsker de mennesker, jeg taler om her, rent faktisk ikke at gifte sig, må vi ikke glemme, at de allerede i dag har mulighed for at aftale fælles forældremyndighed.

For det andet tror jeg bestemt, at det vil være en dårlig idé at indføre tvungen rådgivning ala den frivillige børne- og familiesagkyndige rådgivning, som parterne i dag har mulighed for at få i statsamterne, når der er uenighed om forældremyndighed og samværsret. Jeg tænker på myndighedslovens § 27 a.

Efter forslaget skulle der også være mulighed for, at manglende deltagelse i rådgivningen skulle kunne sanktioneres. Det synes jeg er et forkert udgangspunkt, og jeg forstår ikke, hvordan man havde tænkt sig en sådan ordning skulle kunne virke gunstigt eller til gavn

for barnet, når forældrene ikke ønsker at medvirke positivt. Jeg ved ikke rigtig, hvad man har tænkt sig over for de forældre, der ikke møder op: Om det er meningen, man skal give forældrene bøder. Det er vel sådan, man må forstå forslaget, eller skulle der være en mulighed for fremstilling ved politiets foranstaltning, eller hvordan havde man forestillet sig det? Jeg har også svært ved at se, at det skulle være til gavn for børnene.

For det tredje mener jeg, at det er den samme for mig at se forkerte opfattelse, der ligger bag forslaget om, at domstolene skulle have mulighed for at tildele fælles forældremyndighed i sager, hvor forældrene findes lige egnede. Jeg ved ikke, hvordan man havde tænkt sig det skulle fungere i praksis til gavn for barnet, når forældrene netop ikke har kunnet blive enige om tingene og har været nødt til at køre en retssag.

For det fjerde deler jeg ikke tvivlen om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt, som det er i dag, at fælles forældremyndighed skal ophæves, når blot en af forældrene ønsker det. Det er i dag sådan, at fælles forældremyndighed forudsætter, at parterne er enige om alle væsentlige spørgsmål, og at parterne kan løse problemerne sammen, når de opstår. Det er simpelt hen forudsætningen for, at den fælles forældremyndighed kan fungere tilfredsstillende for barnet og forældrene. Der er således ikke mulighed for i Danmark at opretholde en fælles forældremyndighed, hvis der ikke er enighed om bopæls- og kontaktforholdene.

Spørgsmålet har jo været nøje overvejet i den arbejdsgruppe, som udarbejdede betænkningen i 1983, og her kan jeg da henvise til betænkningen, hvori arbejdsgruppen nøje redegør for overvejelserne. Jeg kan ikke se, at der på den korte tid skulle være sket ændringer, der kan begrunde, at vi skal se anderledes på det spørgsmål. Jeg synes ligesom arbejdsgruppen, at den fælles forældremyndighed ville miste sin mening, hvis den kunne opretholdes, selv om forældrene er uenige om bopæl og kontakt.

For det femte kan jeg heller ikke se, at der skulle være behov for at lovgive om såkaldt normal samværsret, idet det allerede fremgår, at det i de sager, hvor statsamterne skal træffe afgørelse, er blevet det absolutte udgangspunkt, at samvær fastsættes til hveranden